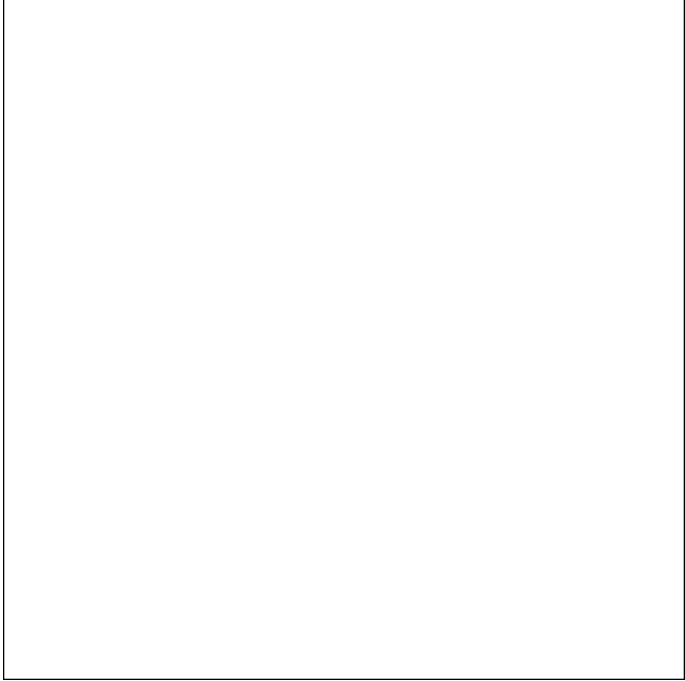

Zimberipe

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Nataliya Tyshchuk
|| 5
 Українська

Global Storybooks

globalstorybooks.net

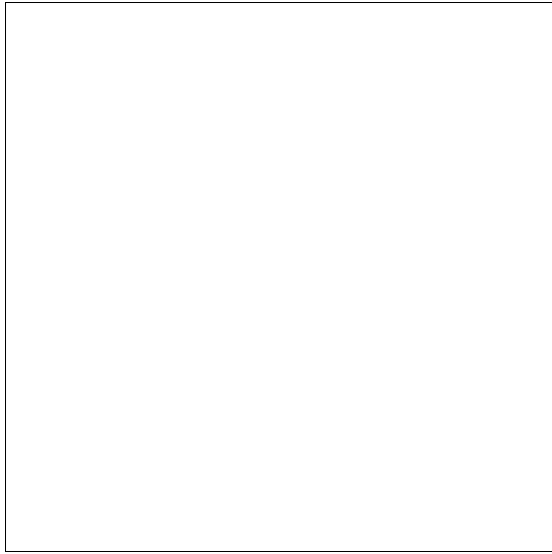
Zimberipe

 Rukia Nantale
 Benjamin Mitchley
 Nataliya Tyshchuk

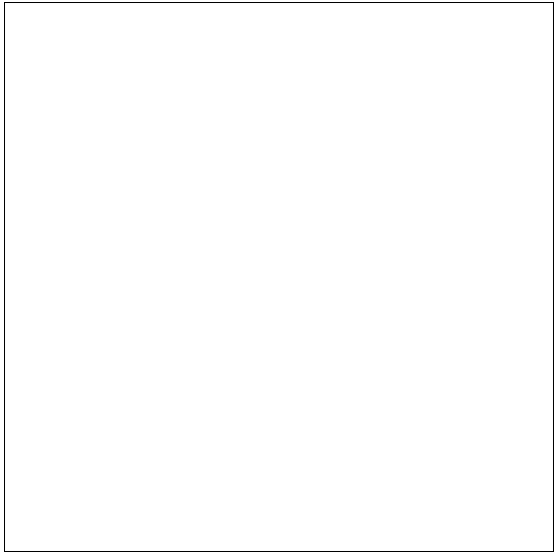
This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 3.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0)
<https://creativecommons.org/licenses/by/3.0>

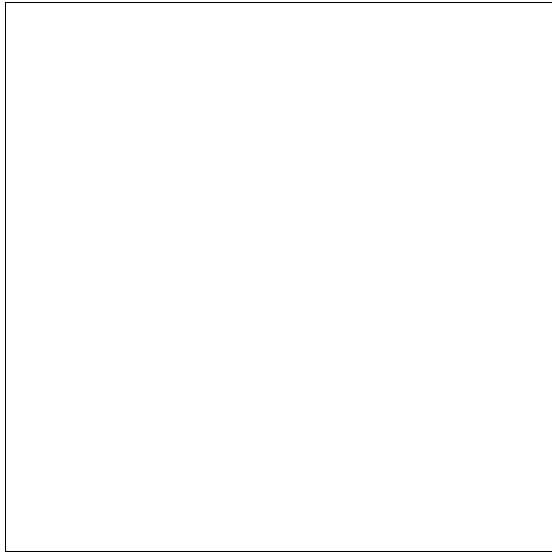

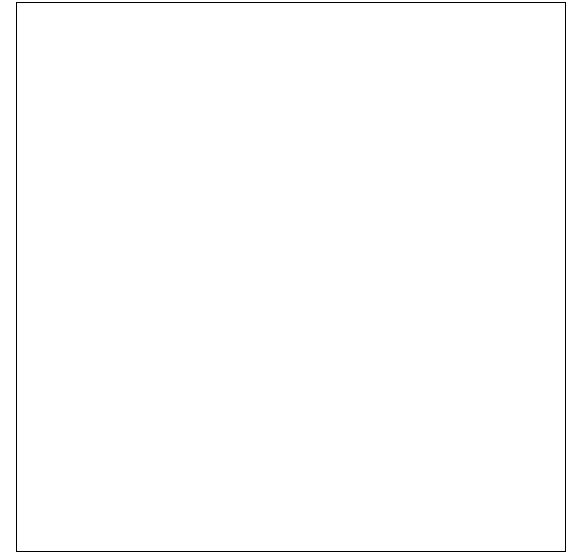
Коли мама Зімбегвіре померла, дівчинка дуже засмутилась. Тато як міг піклувався про доньку. Згодом вони знову щасливо зажили удвох. Кожного ранку вони говорили про те, як проведуть день, а ввечері вони готували вечерю. Після того, як посуд був вимитий, тато допомагав Зімбегвіре виконувати домашнє завдання.

Одного дня тато Зімбервіре прийшов додому пізніше, ніж зазвичай. "Де ти, моя доню?" - гукнув він. Зімбервіре побігла до тата. Вона зупинилася, коли побачила, що тато тримає за руку якусь жінку. "Доню, я хочу познайомити тебе з кимось особливим. Це - Аніта", - з посмішкою сказав тато.

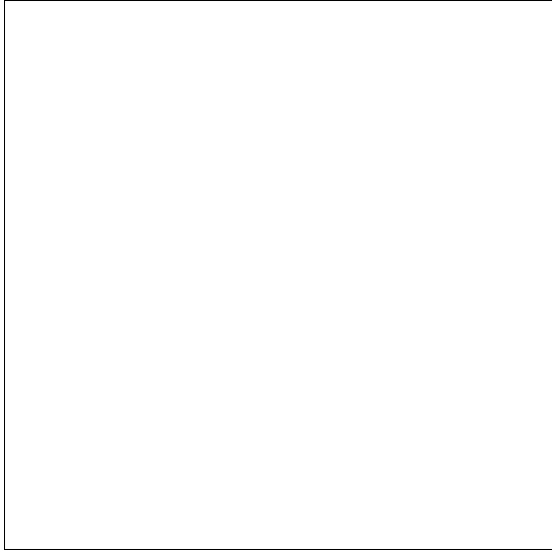

“Привіт, Зімбегвіре. Твій тато розказував багато про тебе”, - сказала Аніта. Проте вона не усміхнулась і не подала дівчинці руку. Тато Зімбегвіре був щасливий і радісний. Він говорив про те, що вони будуть жити втрьох, як справжня родина. “Доню моя, я сподіваюсь, Аніта стане для тебе мамою”, - сказав тато.

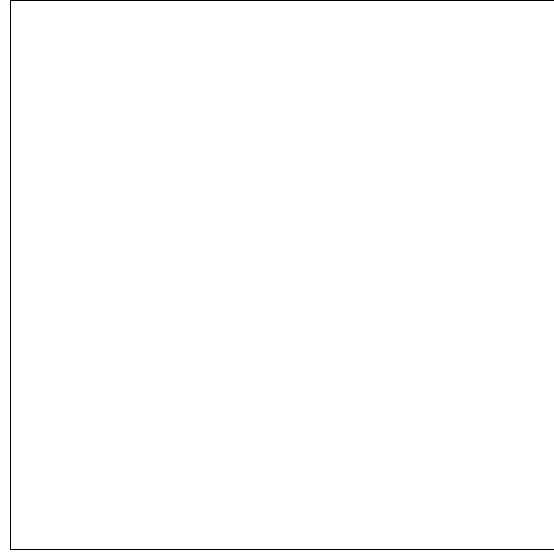

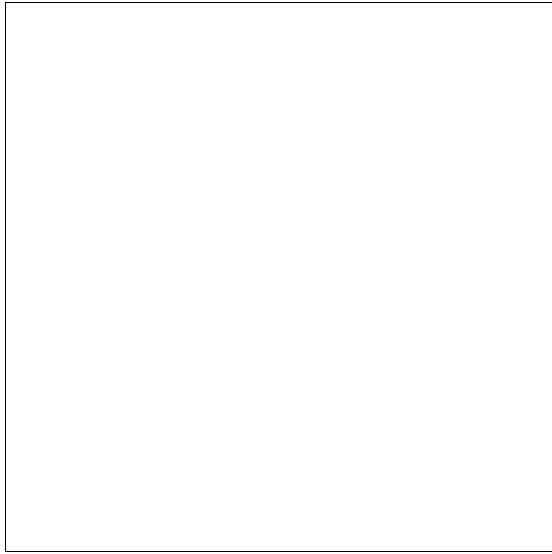
Наступного тижня Аніта запросила Зімбегвіре і її тітку з дітьми в гості. Яке ж то було свято! Аніта приготувала улюблену їжу Зімбегвіре, і усі їли досхочу. Тоді діти гралися, а дорослі говорили. Зімбегвіре почувалася щасливою і впевненою. Вона вирішила, що незабаром таки повернеться до свого тата і мачухи.

З того часу життя Зімбервіре змінилось. Вона більше не проводила ранки з татом. Аніта давала їй так багато різної роботи, що коли приходив вечір, Зімбервіре була надто втомлена, щоб вчити уроки. Після вечері дівчинка відразу засинала. Єдиною її відрадою була кольорова ковдра, яку подарувала їй мама. Батько Зімбервіре, здавалося, не помічав, що його донька була нещасливою.

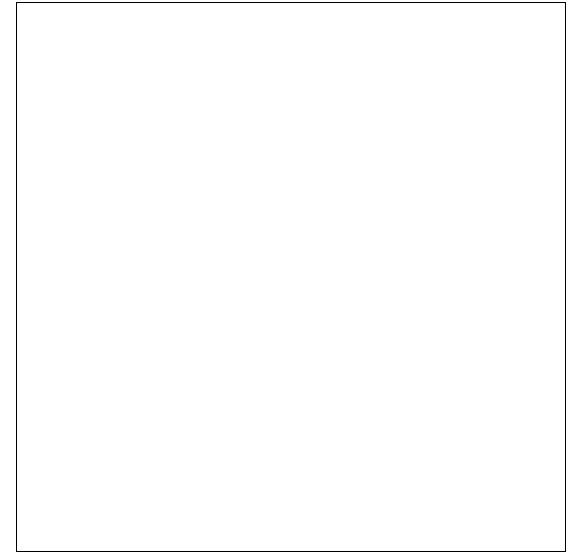

Тато Зімбервіре відвідував її кожного дня. Якось він прийшов з Анітою. Вона взяла дівчинку за руку. "Вибач мені, дівчинко. Я помилялась, - заплакала вона. - Дозволь мені почати все з початку". Зімбервіре подивилась на стурбоване лице тата, підійшла ближче до Аніти і обійняла її.

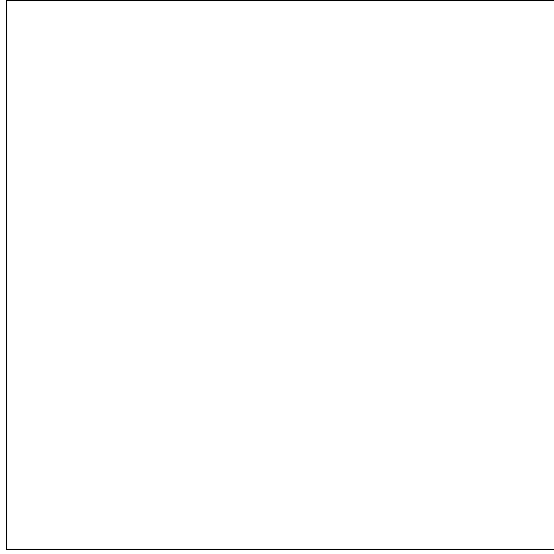

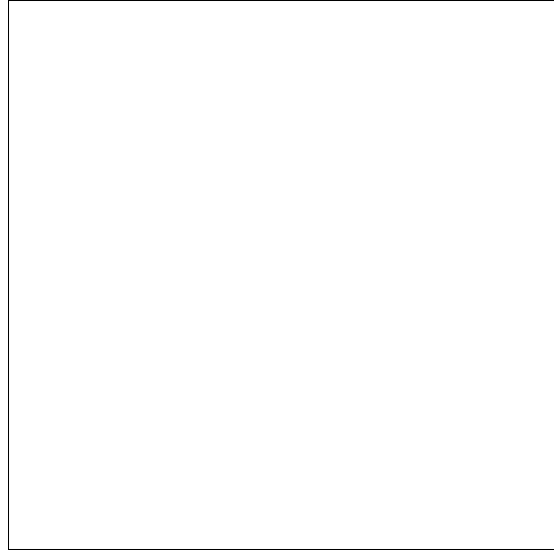
Через кілька місяців він повідомив, що його якийсь час не буде вдома. “Я їду у відрядження, але я впевнений, що ви будете піклуватися одна про одну”, - сказав тато. Зімбегвіре похилила голову, але тато цього не помітив. Аніта промовчала. Вона також не дуже зраділа.

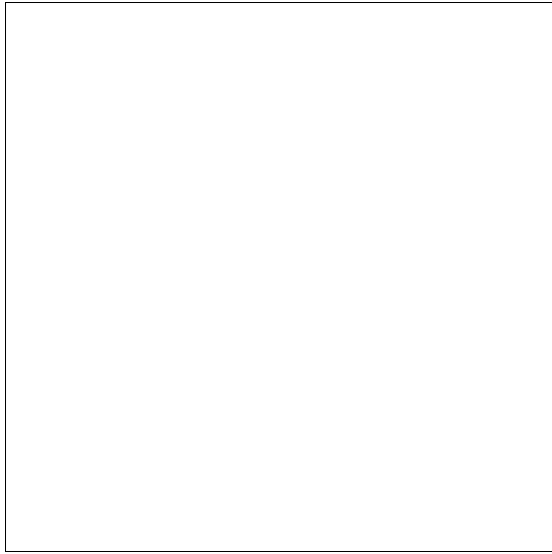
Коли Зімбегвіре гралася зі своїми кузенами, вона побачила здалеку свого тата. Дівчинка злякалася, що тато буде сердитися на неї, і побігла в будинок, щоб сховатися. Тато підійшов до неї і сказав: “Зімбегвіре, ти знайшла собі чудову маму, яка любить і розуміє тебе. Я пишаюсь тобою і люблю тебе”. Вони домовились, що Зімбегвіре залишиться з тіткою так довго, як захоче.

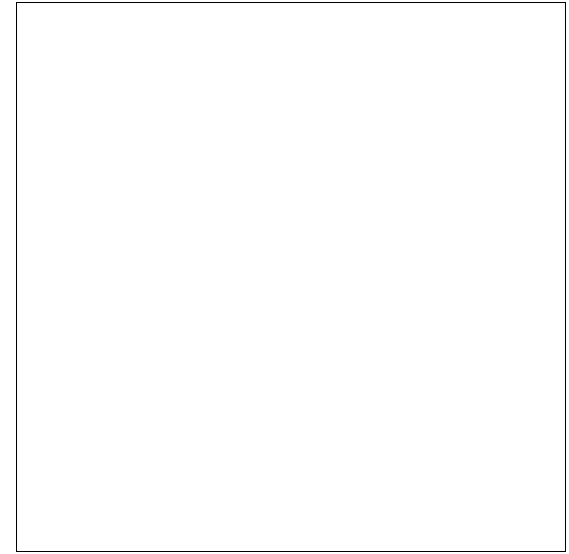
Все змінилось на гірше для Зімбервіре.
Якщо вона не встигла закінчити хатню
роботу або на щось нарікала, Аніта біла
ii. Вона також з'їдала майже усю вечерю,
а Зімбервіре залишались недоїдки. Вночі!
дівчинка плакала, пригортаючи до себе
мамину ковдру.

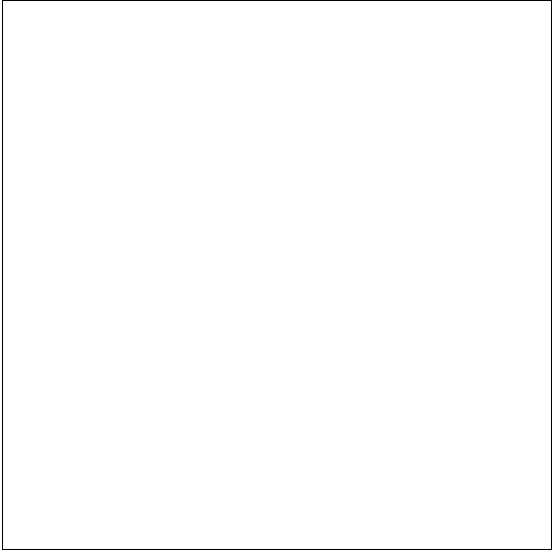
Коли тато Зімбервіре повернувся
домом, він побачив, що кімната його
доньки порожня. "Що сталося, Аніто?" -
запитав він пригнічено. Жінка сказала,
що Зімбервіре втекла з дому. "Я хотіла,
щоб твоя донька мене поважала, але,
можливо, я була занадто сувора до неї", -
сказала Аніта. Тато Зімбервіре вишов з
хати і попрямував до струмка. Звідти він
пішов до села, в якому жила його сестра,
щоб дізнатися, чи вона бачила дівчинку.

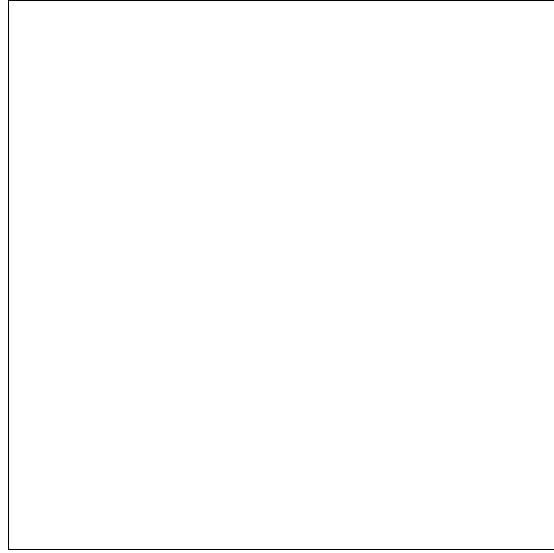
Одного ранку Зімбегвіре проспала.
“Ліниве дівчисько!” - закричала Аніта.
Вона силою стягнула Зімбегвіре з ліжка.
Її дорогоцінна ковдра зачепилася за цвях
і розірвалась надвоє.

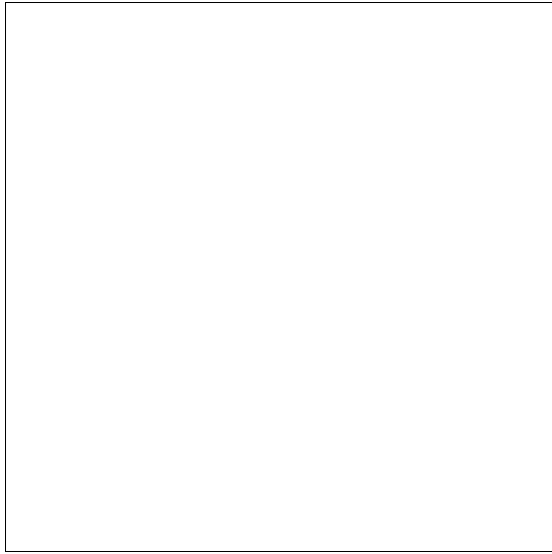
Вона забрала дівчинку до себе додому.
Тітка нагодувала дитину і поклала у
ліжко. Тієї ночі Зімбегвіре знову плакала,
але це були сльози полегшення. Вона
знала, що її тітка буде піклуватися про
неї.

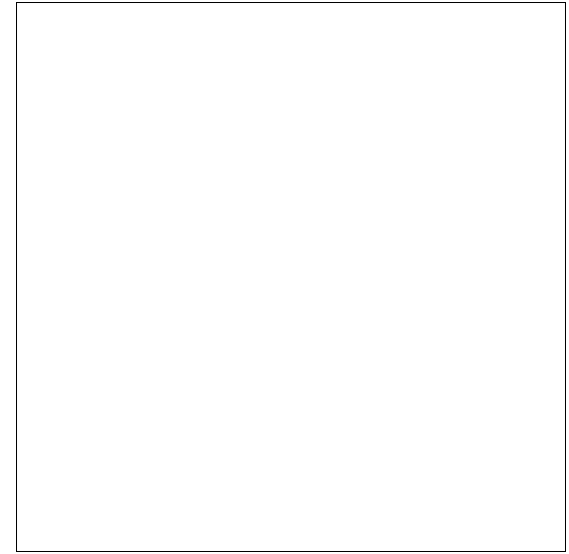
Зімбервіре дуже засмутилась. Вона вирішила втекти з дому. Дівчинка взяла розірвану ковдру, трохи їжі і втекла. Вона пішла тією дорогою, якою ходив її тато.

Вона подивилася вору і побачила на дереві дівчинку з кольоровою ковдрою у руках. "Та це ж Зімбервіре, донька моего брата!" - сказала жінка. Інші жінки залишили прання і допомогли дівчинці злізти з дерева. Тітка Зімбервіре обійняла і заспокоїла її.

Коли звечоріло, вона вилізла на високе дерево коло струмка і вмостилася на гілках. Перед сном Зімбегвіре заспівала: “Мамо-матусю, ти покинула мене і вже ніколи не повернешся. Тато мене більше не любить. Жаль, що ти не повернешся вже ніколи”.

Наступного ранку Зімбегвіре знову заспівала. Якись жінки прийшли прати одяг до струмка і почули сумну пісню, яка долинала з верхів'я дерева. Вони думали, що то листя шелестить від вітру і продовжували прати. Але одна жінка уважно прислухалася до пісні.